

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Pavelčákova 6/11, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16.7.2008 č.j. KÚOK68907/2008,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce žalobou ze dne 21.9.2008 napadl shora uvedené rozhodnutí s tím, že se domnívá, že jím došlo k diskriminaci znevýhodněním vyplývajícím ze zákona.

Poté, kdy byl žalobce vyzván k opravě a doplnění svého podání, doplnil žalobu tak, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo změněno a současně i potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci č.j. 2648/8/OLE-1/5 ze dne 13.6.2008. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil, považoval je za nezákonné s poukazem na to, že zákon o státní sociální podpoře č. 117/95 Sb. rozlišuje pro účely poskytnutí příspěvku na bydlení uživatele nájemních bytů a uživatele bytů družstevních a bytů ve vlastnictví. Žalobce poukázal na to, že pokud mají vlastníci bytů a uživatelé družstevních bytů nárok na příspěvky ve výši vypočtené podle jednotlivých ustanovení zákona o státní sociální podpoře, dochází k diskriminaci vlastnické a družstevní formy bydlení ve prospěch uživatelů a nájemců v klasických nájemních nemovitostech. Dále žalobce ve svém podání poukázal na úpravu poskytování tzv. normativních nákladů na bydlení podle počtu obyvatel bydlíště žadatele v ust. § 26 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. V zákoně je taxativně odstupňována výše nákladů do kategorií podle velikosti obce, aby kritéria pro posouzení nároků na dávku byla sjednocena a objektivizována, ale sám zákon však žádný objektivní způsob výpočtu těchto nákladů neupravuje. Žadatelé-uživatelé vlastních a družstevních bytů jsou opět diskriminováni, když u nájemců se normativní náklady na bydlení dle citovaného zákona podle počtu obyvatel obce bydlíště zvyšují a jsou u nich konstantní. Závěrem svého podání poukazuje žalobce na porušení rovnosti svých práv ve smyslu čl. 1, čl. 2 odst. 1 a 3, čl. 11 odst. 1 a 3 a čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že podmínky pro rozhodování o příspěvku na bydlení jsou definovány zákonem o státní sociální podpoře, přičemž nedochází k nerovnosti u jednotlivých skupin žadatelů. Námitka žalobce, že způsob výpočtu vyplývající z normativních nákladů znevýhodňuje žadatele s vlastnickým statutem bydlení oproti statutu nájemnímu, je dle názoru žalovaného neopodstatněná, neboť při výpočtu výše normativních nákladů na bydlení se vychází při posouzení nároku na dávku jak u nájemců, tak i u vlastníků bytů z jejich výše a je zákonem o státní sociální podpoře taxativně odstupňována podle počtu obyvatel v domácnosti a podle velikosti obce. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu, že žalobce má ode dne 1.4.2008 nárok na dávku příspěvek na bydlení ve výši 1.513,- Kč a toto rozhodnutí změnil ve výroku pokud jde o uvedení právních ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2008 č.j. KÚOK68907/2008 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, jakož i ze správního spisu Úřadu práce v Olomouci, odboru státní sociální podpory ve věci příspěvku na bydlení žalobce, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že správní spis správního orgánu prvního stupně obsahuje doklady o výši příjmů žalobce za první čtvrtletí roku 2008 a oznámení správního orgánu prvního stupně ze dne 21.4.2008, kterým snížil žalobci příspěvek na bydlení od 1.4.2008 do 30.6.2008 z částky 1.668,- Kč na částku 1.513,- Kč. Žádost o tento příspěvek žalobce podal dne 21.1.2008. Žalobce s tímto oznámením nesouhlasil a doručil správnímu orgánu přípis ze dne 1.6.2008 nazvaný „Námítka“. Dne 13.6.2008 vydal Úřad práce v Olomouci, odbor státní sociální podpory rozhodnutí o výše uvedeném snížení dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení. V odůvodnění pak uvedl způsob výpočtu výše této dávky. Správní spisy dále obsahují odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, o kterém rozhodl žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sociálních věcí žalobou napadeným rozhodnutím.

V daném případě obsahem podané žaloby byla jediná žalobcova žalobní námítka, a to že napadeným rozhodnutím žalovaného byl diskriminován na svém vlastnickém právu. Žalobce v podstatě nesouhlasil se zákonem zakotveném rozlišování uživatelů nájemních bytů na straně jedné a uživatelů družstevních a bytů ve vlastnictví na straně druhé, které se promítá do rozhodování o dávce státní sociální podpory příspěvku na bydlení, zejména pokud jde o výši přiznávané dávky. Žalobce v této právní úpravě spatřoval porušení čl. 30 odst. 2 a dalších ustanovení Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny každý, kdo je v hmotné nouzi, má nárok na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí dávky a její výše je plně v rukou zákonodárce. Na jeho vůli záleží, jak dávku poskytne mezi skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního postavení (srov. ust. § 2 zákona č. 117/95 Sb., dle kterého je příspěvek na bydlení dávkou poskytovanou v závislosti na výši příjmu). Zákonem č. 117/95 Sb. ve znění pozdějších předpisů byl stanoven princip výpočtu dávky na základě tzv. normativních nákladů na bydlení. Tyto částky byly stanoveny v závislosti na počtu osob v rodině a velikosti sídla, v němž rodina bydlí. Citovaný zákon rozlišuje mezi nájemní formou bydlení a mezi bydlením v družstevních bytech a v bytech vlastníků, konkrétně v ust. § 26 odst. 1 písm. a), b). Tato úprava vychází z předpokladu, že nájemní bydlení je pro nájemce nákladnější než bydlení v družstevním či vlastním bytě, a proto jsou hodnoty normativních nákladů na bydlení u nájemního bydlení vyšší než u zbývajících dvou forem. S žalobcem je tedy možno souhlasit v tom, že citovaný zákon činí rozdíl mezi vlastnickým či družstevním a nájemním bydlením, a že se tento rozdíl promítá do způsobu výpočtu této dávky. Uvedené rozlišování je podmíněno specifiky různých sociálních a ekonomických situací žadatelů o příspěvek na bydlení. Toto rozlišování však nelze považovat za zásah do práv žalobce, který by se v konečném důsledku projevil v porušení čl. 30 Listiny (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.9.2010 č.j. 3Ads 61/2010-48).

Z uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou a proto jí v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení přiznána, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaný toto právo ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 14.února 2012

JUDr. Petr Indráček

- samosoudce -